

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., v právní věci žalobce: **M. H.**, nar., st. příslušnost Ukrajina, trvale bytem, zastoupen Mgr. Radimem Strnadem, advokátem se sídlem Příkop 8, 602 00 Brno, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, 130 00 Praha 3, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 16. 6. 2017, č. j. CPR-13608-2/ČJ-2017-930310-V242,

t a k t o:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

I. Vymezení věci

Žalobou ze dne 30. 6. 2017 se žalobce u Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“) domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 16. 6. 2017, č. j. CPR-13608-2/ČJ-2017-930310-V242 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto odvolání proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytových agend (dále jen „prvostupňový správní orgán“) ze dne 16. 3. 2017, č. j. KRPB-197807-52/ČJ-2016-060026-SV (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci uloženo správní vyhoštění podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 a písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) a byla stanovena doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských

států Evropské unie v délce tří let. Doba k vycestování z území ČR byla stanovena do 15 dnů po nabytí právní moci prvostupňového rozhodnutí.

II. Napadené rozhodnutí

V rámci odůvodnění **napadeného rozhodnutí** nejprve žalovaná odkázala na příslušnou právní úpravu správního vyhoštění a konstatovala, že žalobce své odvolání ani na výzvu prvostupňového správního orgánu nedoplnil o konkrétní odvolací důvody. Následně přistoupila k rekapitulaci skutkového stavu a průběhu správního řízení, přičemž v tomto kontextu uvedla, že byly opatřeny relevantní podklady svědčící o tom, že žalobce pobývá na území České republiky neoprávněně. Za zásadní v tomto směru žalovaná považovala nabytí právní moci rozsudku Okresního soudu ve Vsetíně ze dne 16. 11. 2015, č. j. 3T 63/2015-192 (dále jen „trestní rozsudek“), kterým byl žalobci uložen trest vyhoštění, což mělo ex lege za následek zánik oprávnění k pobytu ve smyslu ust. 62 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. S ohledem na skutečnost, že žalobce nevycestoval z území České republiky v souladu s výjezdním příkazem, jehož platnost skončila dne 9. 8. 2016, byl dán důvod k aplikaci ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců, tedy ke správnímu vyhoštění. Současně žalovaná uvedla, že správním orgánům nepřísluší přezkoumávat zákonnost rozhodnutí vydaných v rámci trestního řízení, která jsou pro ně závazná. Skutečnost, že žalobce podal v dané trestní věci dovolání, nemá samo o sobě žádný vliv na nabytí právní moci trestního rozsudku, která nastala na základě zamítavého usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 7. 4. 2016, č. j. 68 To 58/2016-2018 (dále jen „trestní usnesení“), dne 7. 4. 2016. Stejně tak není podání dovolání v trestní věci důvodem pro přerušení řízení o správním vyhoštění, neboť se nejedná o předběžnou otázku ve smyslu ust. § 57 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „správní řád“). K tomu žalovaná doplnila, že je jí z úřední činnosti známo, že podané dovolání bylo usnesením Nejvyššího soudu ze dne 30. 11. 2016, č. j. 4 Tdo 1569/2016-20, odmítnuto. Tím, že tedy žalobce pobýval na území České republiky v rozporu s uloženým trestem vyhoštění, se dopustil maření výkonu soudního rozhodnutí, což je dle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona o pobytu cizinců důvod ke správnímu vyhoštění.

V souvislosti s institutem správního vyhoštění žalovaná uvedla, že při jeho uplatnění v dané věci není dána překážka ve smyslu právní zásady *ne bis in idem*, protože se jedná o samostatné řízení. Jeho účelem je zajistit, aby na území státu pobývaly pouze osoby, které jsou k tomu oprávněny a které dodržují povinnosti stanovené zákonem. Podle názoru žalované představuje pak uplatnění správního vyhoštění vždy určitý zásah do rodinného a soukromého života dotčené osoby, což je však při dodržení požadavku proporcionality právně konformní. Prvostupňový správní orgán při svém rozhodování tyto skutečnosti v souladu s ust. § 119a odst. 2 ve spojení s ust. § 174a zákona o pobytu cizinců zohlednil, načež v jeho postupu nebylo žalovanou shledáno pochybení. Žalobce totiž v rámci správního řízení neuvedl žádné skutečnosti, ze kterých by vyplývalo, že má k někomu na území České republiky rodinné či sociální vazby, popř. že by existovaly jiné překážky vycestování. Co se týče výdělečné činnosti, ta je podmíněna oprávněným pobytem na území, kterým již žalobce nadále nedisponuje.

Co se týče délky znemožnění žalobci vstupu na území České republiky v délce trvání tří let, jedná se dle názoru žalované o přiměřenou dobu, která je v souladu se zákonem stanoveným rozpětím, a která reflektuje závažnost protiprávního jednání, jehož se žalobce dopustil tím, že v rozporu s pravomocným trestním rozsudkem a uloženým trestem vyhoštění, pobýval protiprávně na českém území. Závěrem žalovaná uvedla, že prvostupňovým správním orgánem byl zjištěn skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, přičemž

prvostupňové rozhodnutí splňuje všechny zákonem stanovené požadavky. Z těchto důvodů bylo odvolání žalobce zamítnuto a prvostupňové rozhodnutí bylo potvrzeno.

III. Žaloba

V žalobě proti napadenému rozhodnutí žalobce prostřednictvím svého právního zástupce namítal, že prvostupňové a napadené rozhodnutí nebyla vydána na základě skutkového stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Konkrétně uvedl, že ve výroku prvostupňového rozhodnutí je pouze konstatováno, že na žalobce se nevztahují důvody znemožňující vycestování dle ust. § 179 zákona o pobytu cizinců. Žalobce v této souvislosti namítá zejména postup obou dotčených správních orgánů, když k tomuto závěru dospěly pouze na základě závazného stanoviska Ministerstva vnitra České republiky, Odboru azylové a migrační politiky (dále jen „ministerstvo“), ze dne 21. 2. 2017, č. j. KRPB-197807/ČJ-2016-060026-SV (dále jen „závazné stanovisko“), přičemž prvostupňový správní orgán v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí výslovně odkázal na ust. § 149 odst. 1 správního řádu, dle kterého je obsah závazného stanoviska pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu závazný.

V tomto kontextu žalobce uvedl, že příslušné správní orgány převzaly závěry učiněné v závazném stanovisku, aniž by je podrobily vlastnímu zkoumání a prověřování, čímž nejednaly v souladu s ust. § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců a ust. § 149 odst. 1 správního řádu, který podle názoru žalobce upravuje pouze formu, nikoliv obsah závazného stanoviska. Pokud má tedy dojít k vydání rozhodnutí v režimu zvláštního zákona, musí být v něm stanoveno, že předcházející stanovisko je pro správní orgán závazné. Zákon o pobytu cizinců však ve výše uvedeném ustanovení zakotvuje pouze povinnost správního orgánu vyžádat si závazné stanovisko, aniž by výslovně hovořil o tom, že je pro výrokovou část jeho rozhodnutí závazné. Z toho důvodu žalobce dovodil, že postup správních orgánů byl v dané věci nesprávný, neboť neprovedly žádné dokazování ohledně toho, zda je na straně žalobce dána překážka k vycestování ve smyslu ust. § 179 zákona o pobytu cizinců, ale pouze vycházely z obsahu závazného stanoviska, čímž učinily napadené a prvostupňové rozhodnutí nepřezkoumatelnými. Žalobce tedy navrhl, aby krajský soud rozhodl o jejich zrušení a povinnosti uhradit náhradu nákladů řízení.

IV. Vyjádření žalované

Žalovaná se ve svém vyjádření k žalobě odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí, ve kterém přezkoumatelným způsobem uvedla argumenty, na základě kterých bylo v souladu se zákonem rozhodnuto o správním vyhoštění žalobce, aniž by ten vůči nim vznesl v průběhu správního řízení nějaké námitky. Co se týče žalobní námitky ve vztahu k závaznosti příslušného stanoviska, žalovaná uvedla, že z dikce ust. § 120a zákona o pobytu cizinců vyplývá, že policie si v rámci rozhodování o správním vyhoštění musí vyžádat závazné stanovisko ze strany ministerstva, přičemž je v tomto kontextu prostřednictvím poznámky výslovně odkazováno na ust. § 149 správního řádu. To stanovuje, že závazné stanovisko není samostatným rozhodnutím ve správním řízení, přičemž jeho obsah je pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu závazný. Z toho důvodu podle názoru žalované nepřísluší správnímu orgánu samostatně posuzovat, zda jsou dány zákonné překážky vycestování, neboť se jedná o působnost dotčených orgánů.

Žalovaná proto dále uvedla, že prvostupňový správní orgán postupoval v souladu s ust. § 120a zákona o pobytu cizinců, když si vyžádal závazné stanovisko a řídil se jeho obsahem, dle kterého nebyl shledán žádný důvod bránící vycestování žalobce. Správní orgány totiž neprovádí v tomto směru žádné další dokazování, a to při uplatnění zásady volného hodnocení důkazů. Na podpoření těchto tvrzení žalovaná odkázala na skutečnost, že v opačném případě,

pokud je v závazném stanovisku konstatována překážka vycestování, je správní orgán tímto závěr rovněž vázán a neprovádí další dokazování. Bylo by tedy nelogické, pokud by nebylo možné tento princip uplatnit také za situace, kdy nebyla překážka vycestování v závazném stanovisku stanovena. Žalovaná k tomu doplnila, že touto námitkou se v odůvodnění napadeného rozhodnutí nezabývala, neboť nebyla žalobcem v odvolání uplatněna. Na základě uvedených důvodů poté navrhla, aby krajský soud žalobu zamítl.

V. Správní spis

Dne 23. 8. 2016 byl prvostupňovým správním orgánem sepsán úřední záznam pod č. j. KRPB-197807-3/ČJ-2016-060026, dle kterého se měl uvedeného dne dostavit žalobce, a to za účelem řešení své pobytové situace. Na základě kontroly jeho cestovního dokladu a lustrace v cizineckém informačním systému bylo prvostupňovým správním orgánem zjištěno, že poslední platné vízum žalobce ve smyslu výjezdního příkazu č. pozbylo platnosti dne 9. 8. 2016. Vyhledávací činností prvostupňového správního orgánu bylo současně zjištěno, že žalobce byl trestním rozsudkem uznán vinným ze spáchání dvou trestných činů (přechinů), přičemž mu byl vedle ostatních trestů uložen rovněž trest vyhoštění na tři roky. K nabytí právní moci tohoto rozsudku došlo dne 7. 4. 2016, a to v důsledku zamítnutí odvolání žalobce prostřednictvím trestního usnesení. V tomto kontextu byl žalobce zařazen do evidence nežádoucích osob s platností do 10. 7. 2019, přičemž došlo v důsledku pravomocného uložení trestu vyhoštění a k zániku platnosti jeho dlouhodobého víza ve smyslu ust. § 62 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Současně byla o této skutečnosti vyrozuměna příslušná státní zástupkyně, a to z důvodu možného spáchání přechinu maření úředního rozhodnutí a vykázaní dle ust. § 337 odst. 1 písm. b) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění ke dni vydání napadeného rozhodnutí. Ta se však vyjádřila, že dané rozhodnutí v trestní věci není vykonatelné, neboť je v něm s ohledem na argumentaci odvolacího soudu nesprávně uvedeno toliko „vyhoštění“, nikoliv „vyhoštění z České republiky“. Věc tedy má být projednána v režimu zákona o pobytu cizinců. Na základě těchto skutečností tak prvostupňový správní orgán konstatoval, že žalobce se na území České republiky pohybuje minimálně dne 23. 8. 2015 bez příslušného povolení, čímž jsou splněny podmínky pro aplikaci ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců.

Následně bylo prvostupňovým správním orgánem vydáno oznámení o zahájení správního řízení ze dne 23. 8. 2016, č. j. KRPB-197807-7/ČJ-2016-060026-SV, a to ve věci správního vyhoštění dle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců. V návaznosti na tuto skutečnost žalobce zmocnil dne 23. 8. 2016 advokáta Mgr. Radima Strnada, se sídlem Příkop 8, 602 00 Brno, aby jej v dané věci zastupoval. Ten poté podal dne 8. 9. 2016 návrh na přerušení řízení, přičemž jej zdůvodnil tak, že podal v trestní věci žalobce dovolání, které lze považovat za předběžnou otázku ve vztahu k zahájenému řízení o správním vyhoštění, neboť je v něm namítána nevykonatelnost uloženého trestu vyhoštění. Prvostupňový správní orgán však návrhu usnesením ze dne 3. 11. 2016, č. j. KRPB-197807-23/ČJ-2016-060026-SV, nevyhověl a řízení nepřerušil. V odůvodnění poté odkázal na ust. § 62 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, který váže zánik platnosti dlouhodobého víza pouze k okamžiku nabytí právní moci rozsudku ukládajícímu trest vyhoštění, k čemuž v projednávané věci došlo dne 7. 4. 2016. Otázka vykonatelnosti či nevykonatelnosti uloženého trestu vyhoštění tedy není dle názoru prvostupňového správního orgánu ve vztahu k řízení o správním vyhoštění relevantní.

V rámci dalšího průběhu správního řízení byl žalobce předvolán, aby se dostavil na prvostupňový správní orgán, přičemž s ním byl sepsán protokol o výsledku účastníka řízení ze dne 25. 11. 2016, č. j. KRPB-197807-28/ČJ-2016-060026-SV (dále jen „protokol o výsledku“). V této souvislosti byl žalobce poučen o svých právech a byl seznámen s obsahem

spisu. V návaznosti na položené otázky poté kromě další skutečností uvedl, že v současné době pobývá v Brně, ale pochází z Ukrajiny. Nemá žádné zdravotní problémy, přičemž nepožádal v žádné zemi Evropské unie o mezinárodní ochranu. V České republice pobývá z pracovních důvodů již od roku 2000, a to na základě dlouhodobého povolení k pobytu. Na otázku, proč z území České republiky nevycestoval, když mu ze zákona zaniklo povolení k pobytu, odpověděl, že jednal na základě rady svého právního zástupce. Dále sice potvrdil, že po zániku jeho dlouhodobého víza po celou dobu pobýval na území České republiky, ale nesouhlasil s tím, že by se dopustil přestupkového jednání. Ve vztahu ke svým sociálním poměrům žalobce uvedl, že v České republice nemá žádný majetek, přičemž na Ukrajině bydlí se svojí matkou, která má dům. Vyloučil rovněž, že by měl v České republice či v jiném státě Evropské unie nějaké rodinné vazby, popř. že by byl členem zájmového sdružení či podnikatelského subjektu. Co se týče případného vycestování z České republiky, žalobce potvrdil, že si není vědom žádné překážky, která by mu bránila v návratu do jeho domovské země.

Dne 24. 11. 2016 podal poté žalobce prostřednictvím svého právního zástupce odvolání proti usnesení prvostupňovému správnímu orgánu o zamítnutí návrhu na přerušení řízení ze dne 3. 11. 2016, č. j. KRPB-197807-23/ČJ-2016-060026-SV. Toto odvolání však bylo usnesením žalované ze dne 31. 1. 2017, č. j. CPR-31020-2/ČJ-2016-930310-V242, zamítnuto. V odůvodnění svého rozhodnutí se žalovaná ztotožnila s právním názorem prvostupňového správního orgánu, že k zániku dlouhodobého víza žalobce došlo ze zákona v důsledku nabytí právní moci trestního rozsudku, přičemž podané dovolání na této věci nic nemění a nejedná se o předběžnou otázku, která by odůvodňovala potřebu přerušit řízení. K tomu žalovaná doplnila, že dovolání žalobce bylo Nejvyšším soudem odmítnuto. Dle jejího názoru je vedení řízení o správním vyhoštění žalobce důvodné, přičemž návrhem na přerušení řízení není příslušný správní orgán vázán. Napadené usnesení o zamítnutí návrhu na přerušení řízení tak bylo vydáno v souladu se zákonem.

V návaznosti na dosavadní průběh řízení bylo následně dne 13. 2. 2017 vydáno oznámení o zahájení správního řízení proti žalobci, a to ve věci správního vyhoštění dle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona o pobytu cizinců, neboť se svým pobytem na území České republiky i po nabytí právní moci trestního rozsudku a souvisejícího trestu vyhoštění dopustil maření soudního rozhodnutí. Následně došlo dle úředního záznamu ze dne 16. 2. 2016 ze strany prvostupňového správního orgánu ke spojení obou řízení o správním vyhoštění žalobce, tedy dle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 a písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců, a to pod sp. zn. KRPB-197807-42/ČJ-2016-060026-SV.

V kontextu ust. § 120a zákona o pobytu cizinců si prvostupňový správní orgán písemností ze dne 21. 2. 2017 vyžádal po ministerstvu vydání závazného stanoviska, k čemuž došlo téhož dne. Ministerstvo v tomto závazném stanovisku dospělo k závěru, že vycestování žalobce na Ukrajinu je možné, resp. že není dána žádná překážka vycestování dle ust. § 179 zákona o pobytu cizinců. Současně uvedlo, že se již jednou vyjadřovalo k otázce vycestování žadatele, a to v závazném stanovisku ze dne 8. 2. 2015, ev. č.. Ve vztahu k projednávané věci pak ministerstvo uvedlo, že vycházelo při zpracování závazného stanoviska, zejména z výpovědi žalobce a informací o bezpečnostní a politické situaci na Ukrajině, které byly shromážděny a zpracovány do přiloženého dokumentu OAMP – Ukrajina, Politická a bezpečnostní situace, vojenská služba, vnitřně přesídlené osoby, ze dne 24. 11. 2016 (dále jen „zpráva o Ukrajině“). Ministerstvo se poté postupně vyjadřovalo k jednotlivým překážkám vycestování. Prvně uvedlo, že dle výpovědi žalobce nemá na území EU žádné rodinné vazby, přičemž mu v případě vycestování na Ukrajinu nebrání žádné překážky a nehrozí žádné nebezpečí. Podle názoru ministerstva lze z výpovědi žalobce a informací o zemi původu

rovněž dospět k závěru, že mu na území Ukrajiny nehrozí újma uložením trestu smrti, nebezpečí mučení či ponižujícího zacházení nebo trestání. Žalobce má navíc ve své domovské zemi přetrvávající rodinné vazby. Závěrem pak ministerstvo posuzovalo bezpečnostní a politickou situaci na Ukrajině. S odkazem na shromážděné informace ve výše uvedeném dokumentu konstatovalo, že situace v místě trvalého pobytu žalobce není v současné době zasažena ozbrojeným konfliktem, když napjatá situace v tomto ohledu přetrvává pouze na tzv. linii dotyku, tedy v příhraničních oblastech s Ruskem. V obci oblasti, odkud žalobce pochází, nedochází k žádnému konfliktu a je zajištěno fungování veřejných služeb a státní správy.

Na základě závazného stanoviska bylo poté vydáno **prvostupňové rozhodnutí**, kterým bylo rozhodnuto o správním vyhoštění žalobce a stanovení doby 3 let, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU. Doba k vycestování byla v této souvislosti stanovena s odkazem na ust. § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců do 15 dnů od nabytí právní moci prvostupňového rozhodnutí. V rámci odůvodnění byl nejprve zrekapitulován skutkový stav věci a dosavadní průběh řízení, přičemž prvostupňový správní orgán dospěl po posouzení všech souvisejících okolností k závěru, že byly naplněny podmínky pro vydání správního rozhodnutí o vyhoštění. Žalobce byl na základě trestního rozsudku a trestního usnesení pravomocně uznán vinným ze spáchání trestného činu, přičemž mu byl uložen trest vyhoštění. Tím došlo ex lege k zániku jeho dlouhodobého víza, přičemž byl žalobci vydán výjezdní příkaz, který však nerespektoval a ve stanovené době od 21. 7. 2016 do 9. 8. 2016 z území České republiky nevycestoval, resp. zde nadále neoprávněně pobýval. Z těchto důvodů byly dle názoru prvostupňového správního orgánu splněny zákonné podmínky pro správní vyhoštění, a to ve smyslu ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 a písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců.

Co se týče samotného institutu správního vyhoštění, uvedl prvostupňový správní orgán s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu, že se jedná o preventivní opatření za účelem ochrany veřejného zájmu, přičemž příslušný správní orgán je v případě naplnění zákonných podmínek povinen rozhodnout o vyhoštění cizince, aniž by posuzoval otázku zavinění. K tomu doplnil, že rozhodnutí nelze s ohledem na ust. § 174a zákona o pobytu cizinců vydat v případě, že by znamenalo nepřiměřený zásah do rodinného či soukromého života cizince. Ve vztahu k projednávané věci poté prvostupňový správní orgán vycházel z protokolu o výsledku žalobce, ze kterého je patrné, že nemá na území České republiky žádné rodinné či sociální vazby, přičemž na Ukrajině žije jeho matka a dcera. Přiměřenost správního vyhoštění je pak dle názoru prvostupňového správního orgánu dána protiprávním jednáním žalobce, který se úmyslně zdržoval na území České republiky neoprávněně, přičemž současně mařil výkon pravomocného trestního rozsudku, resp. uloženého trestu vyhoštění. Současně má žalobce na Ukrajině na rozdíl od České republiky vytvořeny rodinné vazby, včetně sociálního zázemí. Žalobce se navíc s ohledem na svůj dobrý zdravotní stav a produktivní věk může do ČR či jiné země Evropské unie po uplynutí stanovené doby správního vyhoštění navrátit. Z těchto důvodů dospěl prvostupňový správní orgán k názoru, že byla proporcionálna zásahu do rodinného a soukromého života žalobce na úkor ochrany veřejného zájmu dodržena. Následně se již zabýval otázkou, zda je vycestování žalobce možné ve smyslu ust. § 179 zákona o pobytu cizinců. K tomu uvedl, že vycházel ze závazného stanoviska, které je dle zákona pro výrokovou část jeho rozhodnutí závazné, a které konstatuje, že je vycestování žalobce možné. Poté připomněl, že žalobce (jeho právní zástupce) byl písemně vyzván dne 22. 2. 2017, aby se vyjádřil k podkladům pro rozhodnutí, čehož nevyužil. Ve vztahu ke stanovení tříleté doby, po kterou je omezen vstup žalobce na území EU, prvostupňový správní orgán uvedl, že je uložena blízko střední hranice zákonem stanovené sazby a odpovídá závažnosti protiprávního jednání žalobce, které bylo v řízení

prokázáno. Co se týče stanovené doby k vycestování do 15 dnů, ta je adekvátní s ohledem na skutečnost, že žalobce dle jeho vlastních slov disponuje nejen platným cestovním dokladem, ale také dostatkem potřebných finančních prostředků.

Žalobce poté prostřednictvím svého právního zástupce napadl dne 27. 3. 2017 prvostupňové rozhodnutí blanketním odvoláním, o němž žalovaná rozhodla napadeným rozhodnutím.

V. Posouzení věci krajským soudem

Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).

V souladu s ust. § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalované v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem souhlasili (nevyjádřili svůj výslovný nesouhlas s tímto postupem) a krajský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.

Žaloba není důvodná.

Krajský soud v první řadě uvádí, že mezi žalobcem a žalovanou nepanuje sporu ohledně toho, že ze strany žalobce došlo k naplnění obou skutkových podstat pro správní vyhoštění, a to dle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 a písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců. Žalobce tak v žalobě namítá toliko procesní postup prvostupňového správního orgánu a žalované spočívající v tom, že v průběhu správního řízení nebylo provedeno žádné dokazování ve vztahu k posouzení zákonných důvodů pro nevycestování žalobce ve smyslu ust. § 179 odst. 1 a 2 zákona o pobytu cizinců, neboť příslušné správní orgány vycházely v tomto ohledu pouze z obsahu závazného stanoviska.

V tomto kontextu krajský soud uvádí, že se právní otázkou povahy a závaznosti daného stanoviska pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu o správním vyhoštění již v minulosti opakovaně zabýval (k tomu srov. např. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 17. 5. 2016, č. j. 33 A 25/2016 - 20 nebo ze dne 30. 9. 2015, č. j. 33 A 39/2015 - 22, přístupné: www.nssoud.cz).

Ve vztahu k posouzení nemožnosti vycestování žalobce je třeba v obecné rovině vycházet z ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, který stanovuje, že rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince. Dále je v ust. § 179 odst. 1 zákona o pobytu cizinců znemožněno vycestování cizince v případě „*důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.*“ V odstavci druhém citovaného ustanovení zákona je poté uveden explicitní výčet situací, které lze ve smyslu prvního odstavce považovat za vážnou újmu. Konkrétně se jedná o uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního

nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo situaci, kdyby vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Co se týče zjištění, zda lze rozhodnout o správním vyhoštění dle ust. § 119 zákona o pobytu cizinců, resp. zda je či není v tomto kontextu dána některá z překážek vycestování cizince, je si příslušný správní orgán povinen v souladu s ust. § 120a zákona o pobytu cizinců „vyžádat závazné stanovisko^{9d)} ministerstva, zda vycestování cizince je možné (§ 179); to neplatí, rozhoduje-li policie o správním vyhoštění při vycestování cizince na hraničním přechodu a cizinec výslovně uvede, že jeho vycestování je možné.“ Poznámka č. 9d) použitá v citovaném ustanovení, odkazuje na ust. § 149 správního řádu, který v obecné rovině vymezuje povahu závazného stanoviska. Konkrétně zakotvuje, že závazné stanovisko není samostatným rozhodnutím ve správním řízení, ale toliko úkonem učiněným správním orgánem na základě zákona. Současně je v daném ustanovení správního řádu uvedeno, že obsah závazného stanoviska je pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu závazný. Správní orgány příslušné k jeho vydání jsou poté považovány za dotčené orgány.

K výkladu ust. § 149 správního řádu, resp. k otázce povahy závazného stanoviska, se vyjadřoval v rámci svého rozhodovací činnosti rovněž Nejvyšší správní soud, když ve svém rozsudku ze dne 23. 8. 2011, č. j. 2 As 75/2009-113 (přístupný na www.nssoud.cz), uvedl, že závazná stanoviska nelze v duchu dotčené právní úpravy považovat za rozhodnutí ve smyslu ust. § 67 odst. 1 správního řádu. Základní vlastností rozhodnutí je totiž skutečnost, že se jeho prostřednictvím v určité věci zakládají, mění nebo ruší práva nebo povinnosti konkrétní osoby. Závazné stanovisko je však ze své povahy toliko podkladem pro vydání rozhodnutí ve věci, které následně podléhá soudnímu přezkumu. Tím je tedy zaručeno, že účastník řízení má možnost domáhat se přezkoumání závazného stanoviska, a to v souladu s čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.

Dle názoru krajského soudu není žádného důvodu k tomu, aby byl na závazné stanovisko ze strany ministerstva v řízení o správním vyhoštění cizince uplatňován odlišný právní režim. Ze své povahy je totiž jeho účelem toliko posouzení toho, zda není v konkrétním případě dáno skutečné nebezpečí újmy, pokud bude cizinec z území vyhoštěn, resp. navrácen do svého domovského státu. Ministerstvo, které je navíc v judikatuře Nejvyššího správního soudu výslovně označováno za dotčený orgán, tedy nerozhoduje o samotném správním vyhoštění cizince, což je ostatně z obsahu závazného stanoviska a jeho účinků zcela patrné (k postavení ministerstva jako dotčeného orgánu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 1. 2015, č. j. 8 Azs 110/2014 – 53, přístupný: www.nssoud.cz).

Žalobce namítá, že závaznost stanoviska dle ust. § 120a zákona o pobytu cizinců není v příslušném speciálním předpisu výslovně zakotvena, přičemž nelze v tomto kontextu analogicky vycházet z ust. § 149 odst. 1 správního řádu. Krajský soud se s tímto názorem neztotožňuje, neboť se domnívá, že správní řád je třeba vnímat jako obecný právní předpis, který se zásadně uplatňuje subsidiárně, pokud zvláštní právní předpis některé otázky dostatečně či vůbec neřeší. Výjimkou je samozřejmě situace, kdy je subsidiární působnost správního řádu výslovně vyloučena. V takovém případě lze v souladu s ust. § 177 odst. 1 správního řádu aplikovat toliko základní zásady činnosti správních orgánů zakotvené v ust. § 2 až 8 správního řádu, pakliže nejsou ve zvláštním právním předpisu samostatně upraveny. Co se však týče daného zákona, ten ve vztahu k řízení o dotčených skutkových podstatách pro správní vyhoštění působnost správního řádu nevylučuje (srov. ust. § 168 zákona o pobytu cizinců), přičemž naopak na použití správního řádu prostřednictvím poznámky č. 9d) v ust. § 120a zákona o pobytu cizinců výslovně odkazuje.

Z toho důvodu se krajský soud domnívá, že závazné stanovisko ve věci překážek vycestování je konkrétním případem takového druhu stanoviska, o kterém hovoří ust. § 149 správního řádu. Tento závěr podporuje také přílehlavá judikatura Nejvyššího správního soudu, který ve svém rozsudku ze dne 29. 11. 2012, č. j. 4 As 52/2012 – 26, přístupném na www.nssoud.cz, uvedl, že: „*Pokud zvláštní zákon výslovně neurčuje, že podle něj vydávaná stanoviska jsou závazným stanoviskem ve smyslu správního řádu z roku 2004, ani neuvádí, že se jedná o správní rozhodnutí, je rozhodující, zda příslušné stanovisko podle zvláštního zákona naplňuje znaky závazného stanoviska vymezené v § 149 správního řádu z roku 2004 a konkretizované v judikatuře správních soudů.* V daném případě Nejvyšší správní soud konstatoval, že je možno setkat se se závazným stanoviskem jak ve formě samostatného rozhodnutí dle ust. § 67 správního řádu, tak v jiné podobě ve smyslu ust. § 149 správního řádu. V tomto kontextu poté dovodil, že pro určení, o jaké závazné stanovisko se jedná, není rozhodující způsob jeho vydání, ale skutečnost, zda je konečným rozhodnutím ve věci nebo pouhým podkladem pro jeho vydání.

Krajský soud tedy považuje za nesporné, že závazné stanovisko dle ust. § 120a zákona o pobytu cizinců, které je navíc jako závazné stanovisko výslovně označeno, není konečným rozhodnutím ve věci správního vyhoštění, ale ze své povahy toliko podkladem pro jeho vydání (k tomu srov. stanovisko poradního sboru ministra vnitra ke správnímu řádu uvedené v závěru č. 31 ze dne 10. 4. 2006, přístupné: <http://www.mvcr.cz/clanek/zavery-poradniho-sboru-ministra-vnitra-ke-spravnimu-radu.aspx>). Z toho důvodu je v souladu s ust. § 149 odst. 1 správního řádu závazné pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu týkající se správního vyhoštění, resp. posouzení nemožnosti vycestování.

Z obsahu žaloby je zřejmé, že žalobce namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, které potvrdilo prvostupňové rozhodnutí vydané na základě závazného stanoviska. Z odůvodnění závazného stanoviska ministerstva ze dne 21. 2. 2017 vyplývá, že podkladem pro jeho vydání byl protokol o výsledku žalobce a zpráva o Ukrajině jako zemi původu žalobce. V první řadě tedy ministerstvo odkazovalo na výpovědi žalobce, dle kterých nemá na území České republiky žádné rodinné ani podstatné sociální vazby (členství v zájmovém sdružení, sportovním klubu apod.), přičemž mu není známa žádná překážka, která by mu bránila v bezpečném navrácení do domovské země. Dokonce žalobce sám uvedl, že na Ukrajině žije jeho dcera a matka, u které v minulosti pobýval. Co se týče bezpečnostní a politické situace na Ukrajině, odkazovalo ministerstvo v odůvodnění závazného stanoviska na dokument o Ukrajině, ve kterém jsou uvedeny konkrétní odkazy na použité prameny, ze kterých byly rozhodné informace získány. Dle jeho obsahu sice na jihovýchodě Ukrajiny přetrvává napjatá situace v tzv. linii dotyku, tedy na hranici s Ruskem, resp. na pomezí D. a L. oblasti. Co se však týče obce oblasti, ze které žalobce pochází, neshledalo ministerstvo na základě získaných informací žádného důvodu, který by vyvolával pochybnosti o bezpečnosti či fungování daného regionu.

Dle názoru krajského soudu tak ministerstvo uvedlo, včetně odkazu na zprávu o Ukrajině, která je založena ve spisu, argumenty, které zdůvodňují, proč nebyla na straně žalobce shledána existence některé z překážek vycestování dle ust. § 179 zákona o pobytu cizinců. K tomu krajský soud podotýká, že žalobce v rámci svých žalobních námitek nezpochybňoval věcné informace a závěry, které byly v závazném stanovisku učiněny, ale pouze považoval za nesprávný postup správních orgánů, které se s jeho obsahem bez dalšího dokazování ztotožnily. Dle názoru krajského soudu však byl postup správních orgánů správný, pokud v souladu se zákonem respektovaly obsah závazného stanoviska a zohlednily jej při vydání rozhodnutí o správním vyhoštění. Samotné závazné stanovisko je včetně zprávy o Ukrajině, na kterou je v jeho odůvodnění odkazováno, součástí spisového materiálu, se

kterým se mohl žalobce či jeho právní zástupce seznámit a uplatnit případné námitky vůči jeho správnosti v odvolání či posléze podané žalobě, což neučinil.

Ze všech shora uvedených důvodů krajský soud rozhodl o žalobě tak, že ji v plném rozsahu **zamítl**.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalované v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadovala, protože se jí náhrada nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 28. srpna 2017

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Karolina Marešová